

Convivint amb les rates

Can Clos i Eduard Aunòs, focus de les noves plagues

Jesús Martínez

Les rates són més llestes del que semblen. No parlen japonès ni holandès, però, a la seva manera, són capaces de reconèixer una llengua. Els psicòlegs de la Universitat de Barcelona Juan Manuel Toro, Josep Baptista i Núria Sebastián van guanyar l'Antinobel amb un estudi sobre les habilitats ratunes, publicat al nord-americà *Journal of Experimental Psychology*, el 2005.

A més d'adonar-sen dels diferents accents en la parla, potser les rates també podrien adscriure's a una classe social determinada, triar des de quin escalafó projectar-se i procrear. I segur que ja han triat.

Els barris de Barcelona amb rendes baixes són els preferits de les rates. I dintre els barris humils de Barcelona, els de La Marina. I dintre els nostres barris, Can Clos i Eduard Aunòs.

La Bòbila: La Ciutat de les Rates

Com si fos un tall fet amb cúter, el Camí de Can Clos, d'uns cinc-cents metres de llarg, parteix en dos la barriada. El tall és nítid, garrant, brut.

A un costat, les deu pistes de tennis del complex esportiu Club Natació Montjuïc (CNM, «Família, natura i esport»), on les parelles s'obsessionen amb els *tie breaks* (elles, per lluir-se com Maria Sharápo-va; ells, per imitar Rafa Nadal). La quota mensual per a qui vulgui fer-se soci del CNM és de 64,95 euros («quota adult»).

Les rates es queden fora.

A l'altra banda del Camí de Can Clos, la Ciutat de les Rates: les ruïnes de l'antiga fàbrica La Bòbila, de mitjans del segle XX, en què s'elaboraven maons i l'anomenada «terra d'escudella», com els veïns coneixien popularment la sorra abrasiva amb la qual es rentaven els estris de la cuina.

Als anys setanta, les antigues instal·lacions es van anar desallotjant i els seus murs van acollir petits artesans i magatzems de qualsevol tipus (bidons, pneumàtics, vidres...).

«Això ja està tot abandonat, i és un abocador il·legal», denuncia el veí i activista cultural Joan Gascueña, ànima de la

► Imatge captada pels veïns que denuncien que La Bòbila s'ha convertit en un abocador.

Joan Gascueña

catalanitat que viu al costat de la Ciutat de les Rates, imitació de la Ciutat dels Ratolins a *The Green Mile* (Frank Darabont, 1999). Joan odia les *rattus norvegicus*.

L'estat actual d'aquesta parcel·la, d'un parell d'hectàrees —entre Diligències, Ferrocarrils Catalans i Camí de Can

estudien ni treballen) perden el temps de la seva ninietat. I les rates roseguen les deixalles humanes: llaunes oxidades, mobles d'un saló menjador desnonat, vaixelles fetes malbé, el tub d'un televisor on van néixer Els Teleñecos, matalassos bruts on les xinxes festegen el seu alliberament, els ossos d'un cotxe de la marca Volkswagen

presentar per sufocar incendis a l'interior.

El curiós és que, als anys setanta, el barri de Can Clos ja va aconseguir desfer-se d'un abocador i de les seves rates.

L'equip municipal ha empaperat Can Clos amb informació del Pla de Barris.

«Del que no parlen és d'aquest abocador de merda i de la misèria que hi ha aquí, és una vergonya», s'encoratja Joan. Li fa costat la presidenta de l'associació de veïns, Rosalía Fernández: «Són rates com a gats de grans. Fa anys que estem reivindicant aquest espai...». Un gat negre espantat creua de reüll La Bòbila, la Ciutat de les Rates.

Als 70' Can Clos ja va aconseguir desfer-se d'un abocador i de les seves rates

desmuntat peça a peça, com si algú l'hagués robat i disseccionat per a la venda...

«Jo veig les rates [assenyala Joan des d'unes escales], i com juguen entre elles, fins i tot les tinc gravades... He informat en diverses ocasions al Districte de Sants-Montjuïc. I s'ha fet ben poc», acusa, cansat ja d'anotar, queixar-se i que li responguin: «Sí, prenem nota de la seva petició». Es passen la pilota. Els mossos asseguren que ells no poden fer res, que en tot cas la competència recau en la Guàrdia Urbana. Els urbans diuen que ells no poden fer res, que és l'Ajuntament l'encarregat de gestionar-ho. I els serveis tècnics de l'Ajuntament culpen la propietat.

Segons l'Agència de Salut Pública de Barcelona, es fan «actuacions en superfície» (intervencions) des del 27 de juliol passat. L'Agència fa servir el terme eufemístic de *rosegadors* en lloc de rates, més suau.

En una de les casetes semiderruïdes, malviuen persones dedicades al «reciclatge clandestí». Els ocupes han tapiat un dels magatzems a cel obert i s'han proveït de cassoles i una bombona de butà.

Camions contenidors descarreguen les escombraries a La Bòbila. Les olors, insuportables.

El 2013 i el 2015, els bombers es van

► Rètol de l'agència de Salut Pública a Eduard Aunòs.

Clos—, recorda en bona mesura les escenes d'*Apocalypse*, la sèrie documental de France 2 sobre la Segona Guerra Mundial.

On hi havia naus industrials queden bigues i parets grafitejades («*Stop the war*»). Els ionquis es punxen aquí. Els *ninis* (ni

Eduard Aunòs: Illa Fantasia

«Han vingut els experts de Salut per posar verí a les rates, i algú m'ha dit que per a les rates aquests parterres salvatges que aquí s'han col·locat són com la seva Illa Fantasia», llança Jordi Ortega, propietari

► Vista de La Bòbila des dels balcons dels veïns. Can Clos

del bar restaurant El Nuevo Barracón, en Eduard Aunòs (Riudoms, 12), i president de l'associació de veïns.

Jordi s'ha posat el casc imperial de les legions romanes per enfrontar-se a les rates: «Jo mai havia vist tantes, és exagerat. Surten de les clavegueres i de les boques de reg i pugen per les papereres, i es fiquen en els patis, fins i tot es van colar en una polleria. La seva proliferació es deu a aquest tipus de parterres que són veritables jungles».

A l'estiu de 2017, principalment als carrers d'Uldecona i Sovelles, es va crear un

► Escombraries acumulades a La Bòbila. Can Clos

Les oficines compartides guanyen força entre els joves

La Vaca, una antiga vaqueria triomfa com a espai de 'coworking' al Poble Sec

Laura Sicilia

Talent jove associat, empenedoria, noves oportunitats, són adjectius que defineixen el projecte, que malgrat tenir nombre boví, no va de vaques sinó de persones. Al barri del Poble Sec, en un espai on fins els anys 70 la gent anava a comprar llet fresca i nata els diumenges, en l'actualitat es troba *La Vaca*, un local de 'coworking'. Una pràctica que va sorgir als Estats Units als inicis del segle XXI i que des de llavors va començar a expandir-se arreu. Es tracta d'espais on professionals de diferents sectors acudeixen per treballar, són oficines compartides. Aquests espais ofereixen tot tipus de servei i tenen instal·lacions diverses. En el cas de *La Vaca*, aquesta compte amb escriptoris amplis, taquilles on guardar material d'oficina o el que es vulgui, sala de reunions, Skype room, impressora, escàner, projectors, zones d'oci i de descans, dues cafeteries d'autoservei i la possibilitat de domiciliar l'empresa per tal de rebre les entregues en aquest espai entre d'altres coses. Totes aquestes ofertes depenen de la tarifa que es decideixi escollir. Hi ha des de fixes fins a tarifes fetes a mida per a equips.

Fotos: lavacacoworking.com

També es pot participar en els diferents esdeveniments i activitats que el local organitza: artístiques, esportives, empresarials, tallers, festes...

La idea és que les persones que hi conflueixin puguin relacionar-se entre elles, i així neixen projectes i iniciatives diverses que permetin fomentar la innovació i alhora el treball en xarxa.

Els espais de 'coworking' ofereixen tot tipus de servei i tenen instal·lacions diverses

Ja fa un any des de la seva obertura de la mà de quatre joves amb l'objectiu de donar una casa a tots els 'digital nomads' i segons expliquen, el negoci funciona. En Dimitri, un dels 'co-founders' del centre, diu que hi ha molta demanda i la tendència és continuar creixent. En aquests moments, *La Vaca* compte amb seixanta-cinc membres, uns deu/dotze d'ells fixos, i cada dia reben la trucada de al voltant de cinc persones que volen acostar-se al seu espai. En ell es troben professionals de diferents àmbits; programadors, 'startups', grafistes, arquitectes... sobretot professionals joves. I és que el 'coworking' està a l'ordre del dia. ■

Per saber-ne més sobre *La Vaca coworking* entra a:

www.lavacacoworking.com info@lavacacoworking.com

 Lavacacoworking la vacacoworking

O truca al telèfon: 930 081 381

VE DE LA PÀG. 3

Els veïns d'Eduard Aunós s'han queixat reiteradament a l'Administració

espai de «drenatge sostenible urbà», com es diuen les àrees de vegetació similars a les maresmes, i fetes per reduir les operacions d'adequació i manteniment de les brigades de neteja de Parcs i Jardins, que es limiten a desbrossar, en nom de l'ecologia i la biodiversitat.

«A un se li van caure les claus en una claveguera i es va posar els guants de la moto perquè temia que li mossegessin els dits», explica.

En algun dels jardins, l'avís amb el dibuix d'una rata negra: «Vigilància i control de plagues. Treballs de sanejament en curs». Segons la consellera de la Marina Esther Pérez: «Ara ja s'està eradicant la plaga, i els múrids morts que s'estan recollint en són la prova». Els múrids són les rates.

► Restes de carrosseries de cotxes a La Bòbila. Can Clos

Durant la redacció de l'article, aquest reporter s'ha topat amb un espècimen gros i ben alimentat.

«Els veïns ens hem queixat, i també els

Mossos d'Esquadra de la comissaria, i a ells els han netejat els parterres, però a nosaltres no», s'indigna Jordi.

Les herbes es mengen les voreres i els seus carrils bici fins al punt que podria comparar-se amb les selves d'Iquitos, a l'Amazònia peruana.

A Jordi Ortega li secunda Manel Coronado (Villamanrique, Ciudad Real, 1965), vicepresident del Consell de

Barri de la Marina del Prat Vermell. «I com no hi ha cap pipican, la gent porta aquí els gossos. El Prat Vermell és el futur i ja el tenen oblidat», s'entristeix Manel.

A la zona s'està construint el nou barri del Prat Vermell, al qual es traslladaran unes trenta mil persones. El propietari de la majoria de terrenys és Solvia («*El camí a la teva nova casa*»), immobiliària del Banc Sabadell («*Si portes mòbil, portes diners*»).

La xemeneia de l'antiga fàbrica de teules s'ha quedat vídua.

«A les nostres peticions ens responen amb l'excusa de les retallades.»

I per ara, el veïnat ni seu a les cadires de fusta del Grup Fàbregas. Li tenen pànic a les rates de mig metre.

Les rates de l'Illa Fantasia d'Eduard Aunós són cosines germanes de les rates de la Bòbila, a Can Clos.

Igual de pobres. ■